

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 488/2014

22.05.2014. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.С., због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката М.Д., поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 51/12 од 08.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4367/13 од 13.03.2014. године, у седници већа одржаној 22.05.2014. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 51/12 од 08.07.2013. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4367/13 од 13.03.2014. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К 51/12 од 08.07.2013. године окривљени М.С. оглашен је кривим због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од три године у коју му је урачунато време проведено у притвору од 16.05.2012. до 04.06.2012. године, а на основу члана 246. став 7. у вези члана 87. КЗ изречена му је мера безбедности одузимање опојне дроге ... тежине ... грама, ... капсуле лека ..., мобилни телефон марке „Сони ериксон“ ИМЕИ бр. ... са СИМ картицом број ... и новац у износу од 2.700,00 динара.

Истом пресудом окривљеном је у смислу члана 83. став 1. до 4. у вези члана 79. став 1. тачка 3. КЗ изречена мера безбедности обавезног лечења наркомана у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој установи или другој специјализованој установи која може трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, а време проведено у установи за лечење урачунава се у казну затвора, те је окривљени обавезан да суду плати трошкове кривичног поступка у износу од 18.422,64 динара и износ од 15.000,00 динара на име судског паушала, у року од 15 дана, по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 4367/13 од 13.03.2014. године, одбијена је, као неоснована жалба браниоца окривљеног М.С. и потврђена пресуда Вишег суда у Чачку К 51/12 од 08.07.2013. године.

Бранилац окривљеног М.С., адвокат М.Д., у смислу члана 482. став 1. и члана 483. став 3. ЗКП-а поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. у вези са чланом 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а, с`предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, те да побијане правноснажне пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред измењеним већем, те да одложи извршење правноснажне пресуде.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. ЗКП-а, након достављања примерка захтева за заштиту законитости адвоката М.Д. Републичком јавном тужиоцу, одржао седницу већа, у смислу члана 490. ЗКП-а, о којој није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство седници већа није неопходно и да није од значаја за доношење одлуке, на којој седници је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП-а („Службени гласник РС“, број 72/2011) нашао:

Захтев за заштиту законитости није основан.

По налажењу Врховног касационог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С. наведене пресуде побијају због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а - да се исте заснивају на недозвољеном доказу, са образложењем да се према окривљеном нису могле спроводити посебне одредбе о поступку за кривично дело организованог криминала, корупције и друга изузетно тешка кривична дела, јер је окривљени М.С. правноснажно осуђен за радње које је вршио самостално, а не у саставу групе или организоване криминалне групе. Одбрана сматра да је „сарадник полиције“ М.Ђ., отац С.Ђ., руковођен тиме да му је син дуготрајни зависник од опојне дроге, полицији доставио синовљев мобилни телефон, чиме је тај телефон ставио у службу симулованог правног посла, јер су тим телефоном, радници полиције слали СМС поруке окривљеном М.С. Дакле, по ставу одбране, „предкривични поступак је спроведен и инициран од стране радника криминалистичке полиције ПС Горњи Милановац, а на основу прибављања доказа кроз спровођење радњи симулованог правног посла“.

Међутим, Врховни касациони суд, ове наводе оцењује као неосноване, јер је сведок М.Ђ. проверавајући СМС поруке на мобилном телефону свог сина С.Ђ. прочитао СМС поруку коју је његов син С.Ђ. послао (са свог мобилног телефона на мобилни телефон за који је касније током поступка утврђено да је користио окривљени М.С.) са садржајем: „Брате у фрци сам, имаш ли“, а затим је као одговор на ту СМС поруку (са мобилног телефона за који је касније током поступка утврђено да је користио окривљени М.С.) прочитао СМС поруку са садржајем: „Имам, на послу сам“. Након што је сведок М.Ђ. прочитао наведене СМС поруке, које су га узнемириле јер је из њих закључио да његов син С.Ђ.

поново користи опојне дроге, као одговор на прочитане СМС поруке које су у ствари представљале иницијалне СМС поруке за све што се касније догодило, уследило је слање СМС порука које одбрана оспорава као недозвољени доказ. Сва даља телефонска СМС комуникација остварена је између наведених - истих телефонских бројева - претплатника, као и претходна комуникација коју је прочитао сведок М.Ђ.

Дакле, по налажењу Врховног касационог суда побијане правноснажне пресуде се не заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП-а не могу заснивати, односно у редовном кривичном поступку није учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП-а. Ово тим пре, што је посебна доказна радња - „симуловани послови“ прописана чл. 174-177. ЗКП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 45/13) који се примењује од 01.10.2013. године, дакле, не у време када је спроведен првостепени кривични поступак.

Осим тога, ови наводи, у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.С., су неосновано истицани у поступку по редовном правном леку, те овај суд прихвата разлоге које је, везано за исте наводе дао жалбени суд, у пресуди на страни 4 и 5, те на њих упућује, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП-а.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је, на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова и члана 491. став 1. и став 2. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов, с.р.

Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.